

Nastala doba dovolených, výletů a zájezdů do zahraničí i do krásných míst a koutů naší vlasti. Všem našim čtenářům přejeme, aby se jim dovolená vydařila a aby ji ve zdraví prožili společně s rodinami a svými blízkými.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

4/92
ročník 2

U Zborova na vršíčku...

Mám před sebou slabou složku volně ložených archů kancelářského papíru - tři oddělené složky psané strojem i ručně se stručnými nápisy: 1.čsl. střelecký pluk Jana Husi, 2.čsl. střelecký pluk Jiřího z Poděbrad, 3. čsl. střelecký pluk Jana Žižky a u každého titulu vysvětlující stručné věty: Ztráty z bojů a při ústupu od Zborova, seznam padlých, seznam kontuzených, seznam raněných, seznam nezvěstných ...

Následuje řada jmen, datum a místo narození, osobní číslo, hodnost nebo zařazení, vyznamenání, povýšení atd. Nekonečná řada jmen našich chlapců, kteří tenkrát před 75. léty, dne 2. července obětovali své životy za svobodu našeho národa, za samostatnost našeho státu.

Sedím v archivu Vojenského historického ústavu v Praze, v budově zvané Invalidovna. Pročítám jméno za jménem a snažím se představit za ním mladého, veselého muže, plného života a touhy žít, snažím se nějak představit si jeho tvář, oči, vyčíst z nich odhodlání, pochopit, co ho tenkrát vedlo k tomu, že se rozhodl obětovat svůj život pro další generace.

Jak asi tenkrát bylo Josefu Burešovi z Kvasilova, podporučíku 7. roty, když šel do útoku? Tehdá mu bylo 34 roků, byl učitelem tělocviku. Na podporučíka byl povýšen před dvěma měsíci. Již sedmdesát pět let odpočívá ve společné mohyle v Cecové (dnes Kalinivka). Vzpomene si ještě někdo, za tři čtvrti století, z kvasilovských na svého spoluobčana? Vzpomene si někdo na padlé zborováky v Aši, Praze, Táboře, Brně, Ostravě a v dalších městech a vesnicích?

Obracím zažloutlé stránky strohých záznamů - jsou tam jména česká, ruská, zřejmě děti ze smíšených manželství na Volyni, Moskvě, či Petrohradu.

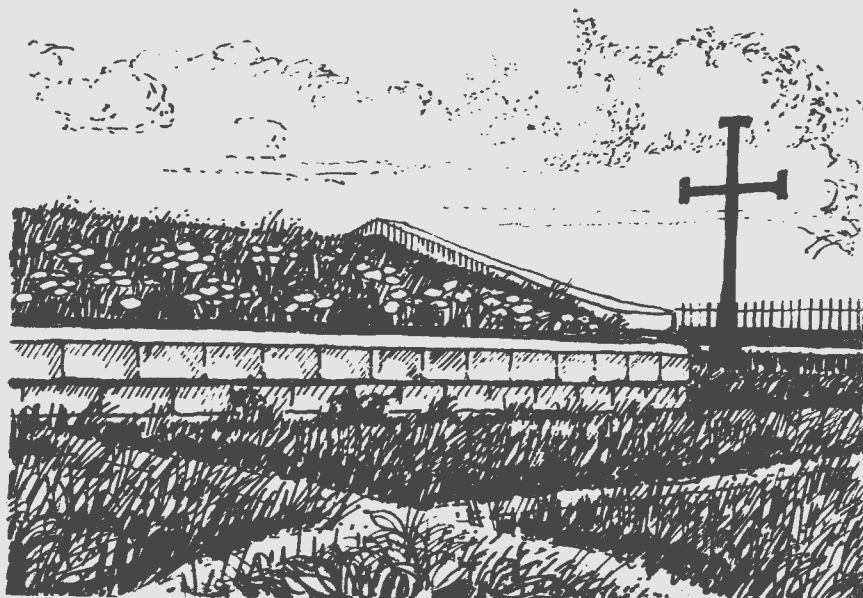
U Zborova padl příslušník 2. čsl. střeleckého pluku Jiřího z Poděbrad Alexej Běloglazov z vesnice Krostěny, Tambovské gubernie, pohřben je tu také krejčí Vladimír Socký z Nivy Hubinské a další. Ze součtu, který je uveden v závěru seznamu vyplývá, že 3. čsl. střelecký pluk Jana Žižky měl u Zborova tyto ztráty: 53 padlých, 69 nezvěstných, 15 kontuzených, 232 raněných. Všech mrtvých bylo na sedm set.

A co řekl tehdejší vůdce našeho odboje T.G. Masaryk o bitvě u Zborova? Přečtěte si

výňatek z jeho rozkazu československé brigádě: "Bratři! Svoji husitskou chrabrostí zjednali jste si uznání Ruska a celého spojeneckého světa; dokázali jste přátelům i nepřátelům, že náš národ je navždy rozhodnut domoci se své národní a politické samostatnosti. . . Pryč každá nadvláda národů a třídy, pryč pruský militarism, pryč Habsburkové a jejich násilnický stát, živořící z milosti Berlína jako předvoj pangermánského světového panství. Čechové, Slováci, vpřed!"

Tak to bylo tenkrát u Zborova a tak hodnotil hlavní představitel našeho odboje význam bitvy u Zborova. A ten význam a odkaz platí i dnes!

Částečný pohled na společný hrob našich vojáků padlých 2. července 1917 u Zborova. Společná mohyla se nachází ve vesničce Cecová (dnes Kalinivka) a naše kresba, pořízená ze snímku z třicátých let, dokumentuje, jak bylo tenkrát o hrob pečováno. V loňském roce navštívili malý hřbitůvek pracovníci Národního muzea z Prahy. Snímky, které přivezli, nasvědčují tomu, že mohyla není zanedbaná ani dnes, jen bronzová deska, která tam hlásala zprávu o hrdinském boji našich vojáků, zmizela snad již za poslední války.

V. Abdank - Abžoltovská MALÁ SÁGA VELKÉ RODINY

Snahou našeho Zpravodaje je nejen informovat členy Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel o nejdůležitějších událostech v nynějším životě ruských Čechů doma, - v CSFR, ale nezapomíná ani na ty, kdo se v šedesátých letech minulého století vystěhovali z různých důvodů do Ruska, a jejichž potomci se po stu letech do staré vlasti vrátili a ještě se vracejí. Bylo mezi nimi dost význačných osobností, na které by se vskutku zapomenout nemělo.

Byl to kupříkladu učitel a spisovatel František Doubrava, nar. roku 1822 v Bochovicích, který se ve značné míře podílel na zakládání českých osad na Rusi, redaktor Švihovský, Dr. V. Vondrák, kyjevský továrník J. Jindříšek, kyjevský hoteliér J. Mencl a jiní.

Mezi nimi byl i Václav Klich.

Praděd Klichů, Karel Klich, pocházel z městečka Bavorova, polit. okres Písek, soudní okres Vodňany. Byl majitelem punčochářské živnosti a nájemcem statku u Sv. Vojtěcha. Rodině se vedlo dobře, ale z jejich osmi dětí bylo šest synů a ti nechtěli sloužit 11 let rakouskému císaři Františku Josefovi v jeho armádě, proto se vystěhovali do Ruska, stejně jako mnoho českých rodin v té době. Usadili se v nově založené české osadě Semiduby na Volyni. Václavovi nebylo ještě 13 let, narodil se 23.9.1859 v Bavorově. Když se v pivovaru v Semidubech vyučil sladovníkem, odjel jako osmnáctiletý do Čech, aby tu doplnil své sládkovské znalosti. Provandroval dle tehdejšího zvyku téměř celé Čechy, Moravu a Halič, potom i téměř celé Rusko včetně Sibíře a vrátil se jako zkušený sládek s bohatou praxí. V roce 1895 se oženil s Růžou Polákovou, narozenou v Hlinsku, dcerou Jana Poláka, majitele pivovaru na Olšance. Usadili se v Polonném, kde jim Růženin bratr Václav Polák pronajal svůj strojní pivovar s tím, že nájemné budou splácet, až se zavedou. Začínali doslova z ničeho, neměli ani nejnnutnější domácí zařízení, přivezli si jen ranec peřin (manželčina výbava), na nich spali na zemi. Věno, na tu dobu značné, jí měl vyplatit její bratr Václav Polák, jenž převzal po svém otci olšanský pivovar. Obchody šly dobře a Václav Klich od Poláka olšanský pivovar brzy koupil. Svou energií a poctivostí si získal všeobecnou vážnost a důvěru nejen českých osadníků, ale i obchodních kruhů. Všichni mu věřili na slovo a

nikdy od něho nežádali stvrzenku ani jiný doklad. V roce 1911 přenechal Václav Klich polovičku polonského pivovaru svému příbuznému K.A. Karminovi, od V. Poláka koupil olšanský pivovar se vším, co k němu patřilo a přestěhoval se tam s rodinou natrvalo. K pivovaru patřily, mimo obytných a hospodářských budov obrovské sklepy a ledárny, sladovny, sušárna chmele, bednárna, něco polí, rozlehlé louky a rybník, továrna na jemný porcelán, vodní mlýn. Zkušenosti získané při zájezdech do Čech na hospodářské výstavy uplatňoval Václav Klich později na svých statcích. Objednával nejmodernější hospodářské stroje, kupoval z Čech a z Hané semena, kultivoval je a měl tak ječmen výborné kvality, byl o něj zájem na mnoha místech v Rusku. V té době pronajal Václav Klich od hraběte Potockého tři dvory (Smoldarjov), k nimž patřily 3 000 desjatín polí, ale po třech letech nájem zrušil a koupil velkostatek - panské sídlo Seličevo u Berezdova, k němuž patřily lány polí, luk a lesa a mimo jiné i hřebčinec s 500 koňmi, z nichž bylo 9 chovných, každý v ceně 10 000 rublů - přepočítáno na naše předválečné koruny stál půl milionu jeden (byli dodáni z proslulého hřebčince strýce cara Mikuláše II). Na prahu revoluce v roce 1917 koupil Václav Klich zámek Alexandrovku u Novohradu Volyňského, (dnešní Zvjahel). Byla tu řada přepychově zařízených pokojů, zimní zahrada, rozsáhlá květinová zahrada s tisíci keřů růží a jiných vzácných květin, s besídkami a fontánami, přes 20 desjatín ovocného sadu a jezero obklopené parkem se vzácnými okrasnými stromy. Václav Klich měl v úmyslu zřídít tu vzornou hospodářskou školu pro syny českých rolníků na Volyni. Měl již podrobně vypracovaný plán, ale vše zmařila občanská válka.

Mužiky, držené až dosud v naprosté nevědomosti, zajímalo zpočátku jen Leninovo heslo: "Kraďte nakradené". Nastaly pogromy.

Lidé se vrhali na usedlosti statkářů a pokud jejich majitelé nestáli u prchnout, většinou jen s holýma rukama, pobili je a jejich majetek a sídla vydrancovali. Odnegli, co se odnést dalo, rozebrali si dobytek. Ani pohádkově krásná Alexandrovka nezůstala ušetřena, zařízení zámku bylo úplně zničeno, z nábytku ztrhány drahé potahy, koberce rozstříhány na malé kousky, z klavíru vytrhány klávesy a struny, knihovna rozmetána, vypáčeny

V á c l a v K l i c h

dokonce bronzové kliky a zničeno elektrické vedení. Skleníky a zahrady zpustošeny. Úplný obraz zkázy. Olšanku zachránilo jen to, že obyvatelé okolních vesnic žili s Čechy vždy družně a mnozí u zámožnějších českých sedláků a především v pivovaru pracovali a byli za svou práci dobře odměňováni.

Pokračování příště

OZNÁMENÍ

Dosavadní redaktor Zpravodaje, jak sděluje na str.4, se vzdal funkce. Prosíme proto, abyste posílali všechny svoje příspěvky

d o c a s n ě n a a d r e s u :

Ing Václav PETŘÍČEK, Csc,
106 00 Praha 10,
Malinová 19,
telefon 7550149.

V současné době se snažíme vytvořit dělnou redakční radu, která by zpracovávala obsahové zaměření jednotlivých čísel Zpravodaje a jeho ediční plán pro tento rok. Za této situace nemůžeme zatím potvrdit původní příslib, že v roce 1992 vyjde celkem 9 čísel Zpravodaje.

Zádáme však všechny, kteří stejně jako podepsaní, nechtějí připustit zánik Zpravodaje (a v důsledku toho pravděpodobně i zánik Sdružení) a dovedou pomoci buď jako autoři článků, zpráv nebo konkrétními návrhy, aby se ihned přihlásili ke spolupráci na výše uvedené adrese.

Václav Petříček a Jiří Hofman

O JEDNÉ CITLIVÉ AKTUÁLNÍ ZÁLEŽITOSTI

Každý spolek, svaz či sdružení vzniká pro plnění vymezených záměrů a při jejich plnění dbá ve vlastním zájmu na dodržování určitých zásad.

Naše Sdružení není výjimkou a jeho ideové zaměření bylo formulováno již na první poradě přípravného výboru, ověřeno v některých regionech a pak schváleno na ustavující konferenci dne 14. 9. 1991.

Na své poradě dne 10. 6. 1992 dalo předsednictvo Sdružení impuls k tomu, aby byly připomenuty zásady ideového zaměření Sdružení a napsán tento článek.

Naším společným zájmem a tedy to co nás spojuje je **k r a j a n s t v í**. Pouze to může tedy být ideovým základem našeho Sdružení, protože jedině ono nás může **s j e d n o c o v a t**. R o z d ě l o v a t n á s p a k m ů ž e m n o h ě: příslušnost k různým světovým názorům, různým náboženstvím, různým politickým stranám, majetnost či chudoba apod. Při tom, pochopitelně, tyto rozdíly mezi našimi členy existují a budou existovat nezávisle na Sdružení. Jediný způsob jak dohlédnout toho, aby nás tyto a podobné rozdíly nerozdělovaly je nepřipustit jejich působení v rámci Sdružení. Jde o to předcházet tomu, aby prostřednictvím Sdružení se snažila jedna skupina členů zbavovat jiné členy jejich přesvědčení a více méně jim vnucovat svoje politické, náboženské nebo podobné představy. Tím se mohou jen navzájem roztrpčovat a odrazovat od vzájemného styku. Neobstojí tvrzení, že snad jde o vyhlášení boje těm či jiným politickým stranám či náboženstvím. Nikoliv. Pokud však již takové "boje" jsou, ať se odvíjejí mimo Sdružení. Ve Sdružení musíme zachovávat a rozvíjet tolik v naší společnosti potřebnou slušnost, maximální snášenlivost k přesvědčení a názorům druhého a snažit se je pochopit. Do choulostivé situace se z výše uvedených hledisek mohou dostat někteří duchovní různých konfesionálních členové a funkcionáři Sdružení. Lze chápat jejich snahu, ale víme, že člověk musí hrát v životě více rolí tak, jak mu to běh života určuje a nemůže si tyto role libovolně zaměňovat.

Několik slov ke smyslu existence Sdružení. Jeho vytvoření nebylo projevem snahy, abychom se my, Češi z Volyně, vydělovali z českého národa, jehož součástí jsme a jehož součástí byli i naši předkové. Hlavním posláním Sdružení je předat dalším generacím českého národa souhrnnou a nezkrácenou zprávu o naší menšině. Pro poučení budoucích a na památku těch, kteří byli před námi.

Jiří Hofman

Poděkování za práci

Na čtvrté straně uvedl dosavadní redaktor Zpravodaje Rostislav Hlaváček předsedovu a svoji resignaci z funkcí. Je velikou ztrátou pro Sdružení, že nebudou nadále v těchto funkcích pracovat. Oba jsou ze čtveřice mužů, kteří iniciovali vznik Sdružení. Nyní však nezbyvá, než oběma za práci pro Sdružení vřele poděkovat a popřát jim především pevnější zdraví.

Jménem předsednictva Sdružení:
V. Petříček, J. Hofman.

Noví repatrianti se organizují

Na stránkách Zpravodaje pravidelně informujeme o našich krajanech, kteří repatriovali z oblastí postižené havarií černobylské elektrárny. V roce 1991 přesídlila do 34 lokalit 291 rodina a nyní má Sdružení mezi nimi přes 300 členů. Začal dlouhodobý proces jejich splyvání s novým prostředím.

Pro usnadnění tohoto procesu byla při předsednictvu Sdružení vytvořena "Komise repatriantů z Ukrajiny". Dne 27. 6. 1992 se konala v Praze její první porada. Zúčastnili se jí zmocněnec vlády ČSFR pro koordinování záležitostí spojených s přestěhováním rodin českých a slovenských krajanů z Ukrajiny do ČSFR PhDr. Tomáš Hašman a pracovnice sekretariátu zmocněnce vlády České republiky pro přesídlení občanů českého původu z Ukrajiny a Běloruska do ČSFR p. A. Lojková. Za předsednictvo Sdružení se pak zúčastnil tajemník Sdružení, který myšlenku vzniku komise inicioval a poradu organizoval a hospodář Sdružení, který se také podílel na vzniku komise od samého začátku. Dále se porady zúčastnili vedoucí regionů, kteří koordinují spolupráci s novými repatrianty a především 20 zvolených členů komise z řad černobylských krajanů, zastupujících všechny 34 lokality.

Komise, kromě pomoci dalším repatriantům (v roce 1992 přesídlí kolem 150 rodin), se bude starat o včasné a úplné informování krajanů o stavu řešení jejich zásadních problémů centrálními úřady, ale také úřady všech stupňů a Sdružení o situaci mezi krajanmi. Podle skutečné potřeby bude komise intervenovat u místních a centrálních úřadů.

Na poradě si komise zvolila vedení, které si ihned uložilo úkoly k řešení nejjednodušších a nejzávažnějších problémů nových repatriantů. Vedení komise bylo zvoleno v tomto složení: Boris Iljuk - Jaroměř, Jaroslav Ornst - Butoves, Viktor Javůrek - Rovná, Vladimír Černý - Oloví, Václav Vlačíha - Krupka, Václav Landa - Praha.

Úkoly Sdružení vůči novým repatriantům z Ukrajiny se nemění, ale do řešení problémů budou více zapojeni samotní repatrianti prostřednictvím svých zástupců v komisi. Vedoucí regionů by s nimi měli úzce spolupracovat.

údobí naší historie představit a doložit. Tady se ale objevily problémy. Koordinátor realizace výstavy, PhDr. St. Slavík, vedoucí oddělení novodobých českých dějin Národního muzea, který zpracoval návrh úvodního scénáře, po seznámení se stovkou dosud shromážděných exponátů povzdechl: "Zatím je to špatné. Z toho se ještě výstava udělat nedá. A uděláme-li ji, nebude dobrá". Požádali jsme jej, aby byl konkrétnější a řekl, co postrádá. Zde je jeho názor:

"Chceme přece především pomoci exponátů pravdivě představit Čechy z Volyně jako kompaktní společenství, žijící svým vlastním, plnohodnotným životem. Potřebujeme představit spolkový život - to lze doložit památkami hospodářských spolků, tělocvičného hnutí, hasičských spolků - vším, co ukazuje, že Češi žili jako samostatná komunita, usilující o zachování svých specifik. Potřebujeme památky náboženského života všech konfesionálních, kroniky farností, pořadání misí, výstavby kostelů, motliteben a p., památky dokazující hospodářskou zdatnost českých podnikatelů na Rusi. Potřebujeme ukázky českého menšinového časopisectva, musíme vystavit české knihy, které vyšly na Volyni včetně kalendářů, hospodářských příruček, náboženské literatury, zpěvníků. Bylo by výtečné, kdybychom získali ukázky ilegálních tiskovin z doby okupace Volyně zejména Hlasatele. Střídání státní správy na Volyni by se dobře dokumentovalo ukázkami platidel carských rublů, kerenek, peněz ukrajinské vlády, polských marek a zlotých, německých marek. A hlavně, myslíme vždy na to, že připravujeme muzejní výstavu. Nejzajímavější jsou vždy předměty! Jen kopie, nebo dokonce jejich kopie by z připravované výstavy udělaly pouhou nástěnku".

Opravdu by bylo škoda, kdybychom nakonec zahajovali výstavu, nespĺňující původní záměr: výstavu o životě českého společenství na Ukrajině a o jeho osudech. Proto potřebujeme doklady a předměty, o kterých hovořil dr. Slavík. Osobní památky, často vzácné, již máme, nabídli jste je a určitě je využijeme. Ale potřebujeme, jak vidíte ještě něco více. Zamyslete se ještě, rozhlédněte se pozorně. Naleznete-li něco z toho, co zatím chybí, ihned to nabídněte prostřednictvím funkcionářů Sdružení v regionech třeba telefonicky. Cenné památky alespoň půjčte - po skončení výstavy vám budou vráceny. Čas ale spěchá. Zatím totiž stále platí zásada, že finanční prostředky, účelově poskytnuté na akci, která má být letos realizována, jsou uvolněny jen pro letošní rok. Nebude-li výstava na podzim připravena a zaplácena, zbylé finanční prostředky musejí být vráceny do státní pokladny a nové příští rok téměř jistě nedostaneme.

Proto ty otazníky v názvu naší výzvy, která je určena všem členům a nečlenům Sdružení, všem vedoucím regionů, aktivistům a členům historické komise. Pevně věříme, že zmíněné otazníky i vy pomůžete vymazat.

-hf- -sl-

Tuto stránku R. Hlaváček neredigoval a proto za ni nenese zodpovědnost.

Je opravdu příprava putovní výstavy o dějinách Čechů z Volyně ohrožena?? Můžete pomoci??

Je opravdu příprava putovní výstavy o dějinách Čechů z Volyně ohrožena?? Můžete pomoci??

Všichni už snad víte, že letos na jaře konečně začaly práce na přípravě putovní výstavy, která připomene dějiny Čechů z Volyně. Je to mimo jiné díky pochopení a pomoci českého ministerstva kultury, které našlo finanční prostředky na uhrazení všech nutných nákladů, které s tím budou spojeny. Členové historické komise Sdružení již prostudovali pracovní návrh úvodního scénáře; má název "Zapomenutí krajané". Scénář i všechny připomínky, které jsme shromáždili, posuzovali 22. června 1992 oponenti, které vybrala historická komise.

Základní rysy výstavy jsou tedy navrženy, zhruba je dohodnuto, ve kterých oblastech musekých bude výstava představována. Nyní začíná konkrétní příprava: koncipování jednotlivých úseků a hlavně vybírání exponátů, které mají jednotlivá

STRUČNĚ Z REGIONŮ

PRAHA. Koncem května oznámil předseda našeho Sdružení prof. Ing. Miloslav Šatava, CSc., že odstoupuje z funkce předsedy a člena předsednictva. Důvodem odstoupení, jak uvedl ve svém dopise, jsou zdravotní a některé další problémy. Podle usnesení předsednictva ho bude dočasně zastupovat místopředseda R. Hlaváček. **KYJEV.** Pokud chcete navštívit Ukrajinu a nemá vám kdo zaslat pozvánku, obraťte se na tuto organizaci: Sdružení Čechů z Volyně - Česká a slovenská kulturně osvětová společnost J. Komenského na Ukrajině. - 252 139 Kyjev, ab. schr. 68 (fax 4841633). Tato organizace nabízí zprostředkovávání návštěv volyňských Čechů z Československa na Ukrajině případně i pobyt v některé rodině. Sdružení Čechů z Volyně na Ukrajině navrhlo našemu Sdružení vytvořit mezistátní společnost volyňských Čechů. **USA.** Naš důvěrník pro USA a Kanadu pan G. Pospíšil nám zaslal připomínky k článku PhDr.

St. Slavíka "Zborov 1917" týkající se některých méně známých akcí naší politické reprezentace na začátku první světové války v Rusku. Protože z připravované výstavy, pro nedostatek financí, sešlo, zaslali jsme je autorovi článku k použití při přípravě dalších akcí.

LVOV. Dne 23. a 24. dubna se konala ve Lvově vědecká konference na téma "Jan Amos Komenský a Ukrajina". Celkem bylo předneseno 28 přednášek, jež by se daly shrnout do tří základních bodů: a/ Češi a Slováci na Ukrajině, b/ Ukrajinci v Československu, c/ J.A. Komenský a Ukrajina. Konferenci uspořádaly Ústav společenských věd AV Ukrajiny, Ústav slovenských výzkumů při Lvovské univerzitě, Česko-Slovenská beseda ve Lvově a Štefaníkova knihovna AV Ukrajiny ve Lvově. Předpokládá se, že obdobně konference, jež by měly rozvíjet Československo-Ukrajinské vztahy se budou tradičně opakovat.

BRNO. Koncem května se sešli v Brně krajané z

regionů Brno, Český Krumlov a Vyškov. Ze zajímavé besedy pak vzešel návrh pro naše krajané, abychom se na našich setkáních oslovovali po staročesku - sestro, bratře. Ujme se mezi našimi krajané tento návrh?

SUMPERK. Na pět set volyňských Čechů včetně početné skupiny černobylyšských krajanů usídlených v Rokytnici v Oh. se shromáždilo v Šumperku, aby vzpomněli v květnových dnech těch, kteří položili své životy za svobodu Československa. Zároveň si připomněli 45. výročí návratu do staré vlasti. Hovořilo se tu o historii volyňských Čechů, byl promítnut krátký film z roku 1947 natočený při návratu do ČSR, zpívaly se české, ukrajinské a polské písně...

LITOMĚŘICE. V květnu se uskutečnilo v Litoměřicích setkání žáků a učitelů tří škol: mirohošské, dubenské a straklovské. Zúčastnilo se ho na 60 krajanů, mezi nimi i 85. letá paní M. Průšová ze Žitenice.

BUDUJEME MUZEUM

Také v Litoměřicích obětává členka Sdružení nabídla místnost na přechodný depozitář, kde aktivisté historické komise soustřeďují exponáty pro naši putovní výstavu. Oznámila nám to pí Miluše Dědková. Doposud tam bylo soustředěno 75 fotografií a 10 jiných archiválií. Jidelní soupravu porcelánovou a vyšívány polštář věnovala pí M. Uříčová z Třebušiček, dekorativní vyšívku na zed A. Veselská z Encovan, pí S. Krupková z Litoměřic věnovala krajky necované a ručně háčkové, dvě žluté ošatky a háčkové záclonky; samovar na dřevěné uhlí a kupní smlouva z roku 1898 je od pí N. Průšové z Roudnice n.L.; vyšívání zástěrka z roku 1924 od pí L. Opočenské a sokolský kroj od K. Jelínka z Velemína. A. Husínková z Litoměřic věnovala vyšívány ubrousek, krajku a dětský čepeček, V. Šubrtová z Litoměřic obraz z motivem

volyňské krajiny, M. Dědková pekáč - ruční výrobek z válečných let a cep z r. 1892; zástěrka k moravskému kroji a pamětní kniha České matice školské v Lucku je od E. Krejčové; cukřenka od L. Kadlecové; zdobená ošatka od pí I. Twardé a prapor sokolské jednoty v Mirohošti je od mirohošských krajanů.

V Karlových Varech se soustřeďují vhodné exponáty do muzea u pí V. Pelcové. Sbirku velmi obohatili naši krajané ze Zubovstiny usedlí v Oloví, Vřesové a Rovně. Před uzavěrkou jsme se dověděli, že několika zajímavými exponáty přispěl i volyňský básník, žijící tč. v New Yorku Josef Tománek. Podrobnosti o darech občanů ze Zubovstiny, J. Tománka a o dalších dárcích se pokusíme přinést v některém dalším čísle.

Ve Lvově oslavovali

V zrcadlově siní Lvovské university se 24. března t. r. konalo slavnostní shromáždění k 125. výročí vzniku Česko-Slovenské besedy. Před dnem oslav byli přijati generální konzul ČSFR v Kyjevě Rob. Harančár a konzul Hana Pipková primátorem Lvova a vedoucími funkcionáři oblasti. Přijetí se také zúčastnil předseda besedy ing. Alex. Drbal, který měl slavnostní projev o činnosti besedy za uplynulých 125 let. Slavnostního shromáždění se zúčastnili vzácní hosté: básník Roman Lublinskij (první velvyslanec Ukrajiny v ČSFR), hudební skladatel Mykola Kolesa (absolvent pražské konzervatoře), sochař prof. Emanuel Mysko a další představitelé kulturního a vědeckého života a národnostních menšin. Na závěr slavnostního shromáždění zazněla opět Píseň české besedy, která vznikla v roce 1876. Česká beseda ve Lvově byla založena 10. února 1867.

DARY KRAJANŮ

Fondu našeho Sdružení došly tyto finanční příspěvky: 1070.- Kčs ze setkání krajanů regionu Praha dne 31.3. a 19.5. t. r. z toho J. Šut věnoval 500.- Kčs, po 100.- Kčs pak Jaroslav a Josef Klicperovi, Jos. Štefl, Antonína Kramná a M. Šykorová, menší částky pak další dárci. Krajané bývalé gminy Mlynov ze svého setkání

odeslali částku 350.- Kčs pro potřeby historické komise. Na zlaté svatbě manželů Tenglerových v Hněvotíně na Olomoucku bylo pro Sdružení vybráno 480.- Kčs a na setkání krajanů 13. 6. v Mar. Lázních 1560.- Kčs. Naš důvěrník pan G. Pospíšil z USA věnoval 700.- Kčs na letní tábor černobylyšských dětí z Rokytnice v O.h.

Blahopřání

Naše maminka paní Evženie Horáčková, bytem v Semněvicích u Horšovského Týna, slaví dne 8. srpna t. r. své životní jubileum. Mnoho štěstí, spokojenosti a pevně zdraví do dalších let přeji

děti s rodinami
Bohuslav, Marie, Václav, Anna a Zdeněk

Vážení čtenáři!

Po několikaměsíční krizi, která se projevuje ve vydávání Zpravodaje, jsem se rozhodl odstoupit z funkce jeho redaktora.

Děkuji touto cestou všem dopisovatelům za spolupráci, dárcům za finanční příspěvky na jeho vydávání a čtenářům za projevenou přízeň a podporu.

Prosim, abyste na moji adresu již neposílali žádné finanční prostředky určené na tiskový fond (ty posílejte na běžný účet Sdružení v Praze 6044641-018, který má náš hospodář u České státní spořitelny Praha, jež má číslo 800-2192081-018) a žádné příspěvky určené k otisknutí. Účet u České státní spořitelny v Karlových Varech se ruší.

S krajským pozdravem
Rostislav Hlaváček

TISKOVÝ FOND. Krajané z jižní Moravy, kteří se sešli koncem května v Brně, vybrali pro účely tiskového fondu 1710.- Kčs, krajané z Frýdlantska vzpomněli koncem dubna 45. výročí návratu do staré vlasti a na tiskový fond věnují 555.- Kčs. Na tiskový fond dále věnovali: Helena Tomšová ze Zátce 300.- Kčs, Jarmila Mařátková z Plzně 100.- Kčs, Rostislav Kubišta (sbírka z Nym - burska) 160.- Kčs, Václav Cetverík 100.- Kčs, Josef Holátko ze Šumperka 500.- Kčs, Jaklová Marie z Dvora Králové 100.- Kčs a bývalí žáci české matiční školy v Lucku, kteří se setkali 13.6. ve Stvolínkách u České Lípy 650.- Kčs.

Všem dárcům za jejich finanční dary co nejsrdečněji děkujeme a manželům Tenglerovým připojujeme ke zlaté svatbě přání všeho nejlepšího.

Poděkování

Dne 7.5.1992 zemřel náhle ve věku nedožitých 58 let náš krajan a člen Sdružení, farář pravoslavné církve v Chomutově pan Miroslav L. u c k ý. Byl velmi oblíben mezi volyňskými krajané jako čestný člověk a vlastenec. Pracoval obětavě ve Sdružení a všestranně pomáhal na Chomutovsku černobylyšským krajanům. Za velké účasti volyňských krajanů jsme se s oblíbeným otcem M. Luckým rozloučili 15. května. Čest jeho památce!

Za region Chomutovsko -
Jiřina Kačerová